

jeje weczornych stronach dźiwí pohanjo bydla, skotrymiz nicžo k sapočženju neje. To bjesche poprawym hubeny troscht sa Egedu, ale wón čzujesche so psches to snutskach čzim bóle sbudženy a sahoreny. Jemu bjesche tutych pohanow jara žel, dokelž sebi myšlesche, so su to jeho krajomnizy, kiž su so wot kšesizianstwa sašo k póhanstwu wrócžili, dokelž bjechu wot swojeho luda domach tak dołho sabyczi wostali a žanych wuczerjow wjazy dostali nebjechu. W nim nasta to horze požadanje, so by móht tutym wbohim ludžom sašo k pósnačžu Khrystusa a k sbóžnoszi pomhacž. „Ach so bych ja mojim krajomnizam w Selenstej ewangelijon prijedowacž móht,“ to bje a wosta jeho wutrobna naležnosž.

Ale Egeda nebjesche sam, wón mjejesche žonu a dźjeczi, wón mjejesche swoju wosadu, kotruž jemu tón fnes domjerit bje. Jeho wutroba bje psches to jara tyschena, wón sebt rady newedžische. Na jenyum boku wulka žadosž, so by swojim wbohim krajomnizam w Selenstej k sbóžnoszi pomhacž móht, na druhim boku runje tak wulka bojosž, so móht psches tajke khróble priodkwsacžie sam so a swoju swójbu do nesboža storčicž. Sdychowanja dosž jemu to nacžini, ale wscho sdychowanie nicžo nepomhasche. Wón psches to k mjerej nepschindže, ale bu dale a bole nepokojny. Wón čzysche sebi teho dla hinaf pomhacž. Swoje myšlie čzysche sebi wón napisačž a žyle swoje naleženje swojemu kralej wosjewicž, so by tón po-